

Сѣде майка ѿ оста'и.
 Съ сторила мила майка
 Пуста сина кука'ица,
 Да ми кукатъ денѣ ноше.
 Елинъ Дойка що чекала,
 Ми чекала три години,
 Да ѿ дойдѣтъ деветъ брака,
 Да ѿ канѣтъ на пѣрвиче.
 Елинъ Дойка заплакала
 Мошне мошне жало'ито:
 „Леле боже, мили боже!
 Лели брака ме дадо'е
 Ме дадо'е на далеку,
 За да идѣтъ на пѣрвиче,
 Какъ ме брака не викна'е!
 Ели 'си-те м' оста'и'е,
 Наймали-отъ братъ Костадинъ
 Какъ ме мене забора'и,
 Що во мене съ кѣлнеше
 Малу многу жими Дойка!“
 Богу му съ нажалило,
 И ѿ пуци еденъ ангелъ
 Еденъ ангелъ отъ небеси,
 Ъ го крена Костадина,
 Що му ангелъ напра'ило
 Отъ плоча-та погачица,
 Отъ кіур-отъ чутурица,
 И му рече Костадину:
 „Айде сега да си одишъ
 При твоя-та мила сестра,
 Да ѿ канишъ на пѣрвиче.“
 Начасъ поиде да ѿ канитъ.
 Кога Дойка го видела
 Съ спушила, го гушнала:
 „Леле брате, мило брате!
 Що си олку расипано?
 Лели бѣше ти поличенъ
 Ти отъ 'си-те деветъ брака!“
 И Костадинъ що ѿ рече:
 „Мори сестро, мила сестро!

Како да сумъ сестро личенъ?
 Ево иматъ три години
 Боленъ лежа на постеля.
 Туку айде земай си го
 И твое-то мѣшко дете,
 Тебе дома ке те носамъ
 Де ѿ видишъ наша кука.“
 Си зедо'е мѣшко дете,
 Си зедо'е бѣрза коня,
 Си тѣргна'а да си одѣтъ.
 И одиле що одиле,
 Колку пошле край цѣрква-та,
 Ми пропеа едно пиле,
 Едно пиле отъ древа-та:
 „Мори желна Елинъ Дойке!
 По кого си кинисала,
 По мѣртвего Костадина!“
 Съ зачуди Елинъ Дойка,
 Що ѿ пиле, що ми пейтъ.
 И си рече Елинъ Дойка:
 „Белки пиле ми съ смеитъ,
 Защо ми ѿ брате болно,
 Ми ѿ мошне расипано.“
 До цѣрква-та си поидо'е,
 Мило брате ѿ загина.
 Съ зачуди кутра Дойка,
 Що да чинитъ, какъ да чинитъ.
 Си отиде дури дома,
 Що да видитъ чудно чудо!
 Пусти порти затворени,
 Дворѣ пелинъ обростени,
 А во дворѣ мила майка,
 Кѣде кукатъ денѣ ноше
 Како сина кука'ица.
 Колку Дойка ми отишла
 До неидзина мила майка,
 Майка си ѿ прегушнала.
 Како си съ прегушна'е,
 Така си съ уда'и'е
 Отъ жалѣнѣ, отъ плаченѣ;